

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 22.046 van 27 januari 2009
in de zaak RvV 32.838 II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van P. ROBERT
Paleizenstraat 154
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van
Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de
tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde
van de minister van Migratie- en asielbeleid van 30 september 2008 waarbij de aanvraag om
machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9 ter van de
wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de
vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het bevel om het grondgebied te
verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december
1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering
van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op
20 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT en van
advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende
partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in
1984.

De verzoekende partij die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 30 mei 2007,
verklaarde er zich de volgende dag vluchteling. De Adjunct-commissaris-generaal voor de
vluchtelingen en de staatlozen weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire

beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen bij beslissing van 7 februari 2008. Bij arrest van 8 mei 2008 met nummer 11.022 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij toe te kennen.

Op 21 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij.

Op 12 juni 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op 30 september 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de bevoegde minister de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag. Dit is de bestreden beslissing, die de verzoekende partij op 14 oktober 2008 ter kennis wordt gebracht en als volgt gemotiveerd is:

“Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Dat het artikel 9ter van toepassing is op de in België verblijvende vreemdeling die in bezit is van een identiteitsdocument (in regel identiteitskaart of paspoort) en die op zodanige wijze lijdt aan een medische aandoening dat er een reëel risico bestaat voor het leven of de fysieke integriteit of dat dergelijk risico bestaat indien er geen adequate behandeling is in het herkomstland of land van verblijf.

Dat uit de asielprocedure blijkt (beslissing CGVS 07/02/2008 en arrest 11022 van 08/05/2008 door de RvV) dat de betrokkene blijkbaar reeds ‘jaren’ voor de komst naar België Afghanistan verlaten zou hebben en derhalve in een derde land verbleef vooraleer naar België te reizen. Dat bij het onderzoek naar behandelingsmogelijkheden niet alleen het herkomstland (in casu Afghanistan) dient te worden onderzocht, maar ook het land van verblijf (in casu het ‘derde’ land vooraleer betrokkene naar België reisde). Dat het aan de betrokkene toekomt helderheid te creëren welk derde land dit zou betreffen. Dat onze diensten, zonder dat betrokkene hierover op overtuigende wijze hierover duidelijkheid creëert, onmogelijk een correct herkomstland onderzoek kunnen uitvoeren.

Dat bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene blijkbaar niet de originele versie bezit van de voorgelegde ‘taskara’, zoals blijkt uit het arrest van de RvV (punt 2 1 7). Dat om een ontvankelijke aanvraag in te dienen inderdaad in regel een afschrift voldoende is, doch dat uit het artikel 9ter voldoende duidelijk blijkt dat de indiener zelf wel in bezit dient te zijn van het originele document. Dat dit ook blijkt uit punt D. van de Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wetwijzigingen van 15 september 2006 aangaande de wet van 15 december 1980.

Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvoor op 21/05/2008 instructie werd gegeven, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.”

2. Onontvankelijkheid

De verzoekende partij heeft ook de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten gevorderd.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat er een afzonderlijk bevel uitgereikt werd ten gevolge van het onontvankelijk verklaren van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing verwijst naar een eerdere gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2008. Evenmin brengt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten bij. Ook laat de verzoekende partij na te preciseren tegen welk bevel om het grondgebied te verlaten ze beroep aantekent. Zij deelt noch de datum, noch een referentienummer mee. Bijgevolg is het beroep aangetekend tegen “een bevel om het grondgebied te verlaten” onontvankelijk.

In de beslissing van 30 september 2008 waarbij de verwerende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart, wordt wel gesteld dat *"Bijgevolg dient betrokkene gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, waarvoor op 21/05/2008 instructie werd gegeven, en dient hij dringend het grondgebied van de Schengen-lidstaten te verlaten."*

Bovenvermeld citaat verwijst naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2008. Uit het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2008 op 27 mei 2008 aangetekend naar de verzoekende partij werd verstuurd. Dit bevel werd als volgt gemotiveerd:

"Op 13/05/2008 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

Dit bevel is definitief geworden, daar noch de schorsing van de tenuitvoerlegging noch de nietigverklaring van dit bevel van 21 mei 2008 gevorderd werd. Bijgevolg kan de verwijzing in de bestreden beslissing naar een eerder definitief geworden gegeven bevel niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de vordering met betrekking tot de verwijzing naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2008 in de bestreden beslissing van 30 september 2008 en dat de ingeleide vordering met betrekking tot de verwijzing naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2008 in de bestreden beslissing van 30 september 2008 dienvolgens onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing steunt op twee argumenten. Enerzijds wordt de bestreden beslissing gemotiveerd op basis van het gegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit zou zijn van originele identiteitsdocumenten. Anderzijds stelt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij duidelijkheid dient te brengen omtrent haar land van haar herkomst. Op basis van deze twee argumenten wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In het eerste middel voert de verzoekende partij argumenten aan met betrekking tot het eerste motief van de bestreden beslissing. Het tweede middel heeft betrekking op het tweede motief van de bestreden beslissing.

3.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van *"artikelen 9ter en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 7 van het K.B. van 17.5.2007 en van het principe patere legem quam ipse fecisti en van het vertrouwensbeginsel."*

3.2.1. De verzoekende partij stelt dat:

"Het tweede luik van de motivatie van de bestreden beslissing luidt als volgt:

Dat bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene blijkbaar niet de originele versie bezit van de voorgelegde 'taskara', zoals blijkt uit het arrest van de RvV (punt 2 1 7). Dat om een ontvankelijke aanvraag in te dienen inderdaad in regel een afschrift voldoende is, doch dat uit het artikel 9ter voldoende duidelijk blijkt dat de indiener zelf wel in het bezit dient te zijn van het originele document. Dat dit ook blijkt uit punt D. van de Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wetswijzigingen van 15 september 2006 aangaande de wet van 15 december 1980".

Artikel 7, § 1, 1° van het K.B. van 17.5.2007 luidt als volgt:

"§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1 "hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid van de wet (...)".

Verzoeker heeft dus het K.B. gerespecteerd door een kopie van zijn identiteitskaart (taskara) aan zijn aanvraag toe te voegen.

De omzendbrief van 21.6.2007 betreffende de wetwijzigingen van 15.9.2006 aangaande de wet van 15.12.1980 stelt in zijn punt D dat:

"Bij de controle van de feitelijke verblijfplaats zal gevraagd worden om de originele identiteitsdocumenten te vertonen, waarvan in voorkomend geval kopieën werden gevoegd bij de aanvraag. Indien de vreemdeling de originele identiteitsdocumenten niet kan vertonen, wordt de woonstcontrole geacht negatief te zijn. Het woonstcontrole-verslag dient dan te vermelden dat de originele identiteitsstukken niet vertoond werden".

Zoals reeds in het cassatieberoep verklaard, is verzoeker in het bezit van zijn originele identiteitskaart, die hij reeds aan de Commissaris-generaal voorgelegd had.

Hij had die documenten in geval van woonstcontrole aan de politie kunnen voorleggen maar tegenpartij organiseerde geen woonstcontrole, zodat dit voor verzoeker onmogelijk werd.

Door te eisen dat verzoeker het origineel van zijn identiteitsdocument aan zijn aanvraag toevoegt, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde aan artikel 7 van het K.B. van 21.6.2007 evenals aan artikel 9ter van de wet van 15.12.1980.

Het volstaat immers, zoals voorgeschreven door de omzendbrief van 21.6.2007, dat de aanvrager om machtiging tot verblijf het origineel van zijn identiteitsdocument tijdens de woonstcontrole voorlegt.

Door zijn eigen omzendbrief niet toe te passen schendt tegenpartij het principe "patere legem quam ipse fecisti" (LEROY, M., *Contentieux administratifs*, Bruylant, Brussel, 96, p. 313) en het vertouwensbeginsel aangezien verzoeker van tegenpartij redelijkerwijze kon verwachten dat die zich zoals voorgeschreven in de omzendbrief zou gedragen (zie op dit punt VAN DAMME, M. en WIRTGEN, A., *Het rechtszekerheids- en vertouwensbeginsel*, in *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Die Keure, 2006, p. 349 t.e.m. 363)."

3.2.2. De verwerende partij stelt dat de argumentatie van de verzoekende partij op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing berust. In de bestreden beslissing wordt niet gesteld dat een origineel identiteitsdocument bij de aanvraag dient te worden voorgelegd, maar enkel dat nu reeds kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet over het origineel identiteitsdocument beschikt, zoals afdoende blijkt uit de bevindingen van de asielinstanties. De verwerende partij wijst erop dat de verzoekende partij zelf toegeeft dat zij in het bezit dient te zijn van de originele identiteitsdocumenten, maar ze slaagt er niet in om de bevindingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te weerleggen. De verwerende partij stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de vaststelling kwamen dat de verzoekende partij niet in het

bezit is van een origineel identiteitskaart, doch slechts beschikt over een niet vertaalde kopie van haar 'taskara', waaraan geen enkele bewijswaarde gehecht kan worden. De verwerende partij vervolgt dat de verzoekende partij tot op heden nog steeds geen originele identiteitskaart voorgelegd heeft. De verwerende partij besluit dat de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf terecht onontvankelijk werd verklaard, daar de verzoekende partij niet over een originele identiteitskaart beschikt.

3.2.3. Voor een aanvraag op basis van artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet dient de verzoekende partij ten eerste te beschikken over identiteitsdocumenten. Artikel 9 ter, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."*

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

"§1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

- 1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;*
- 2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;*
- 3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;*
- 4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.*

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...)"

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt dat aan de aanvraag van de verzoekende partij de identiteitsdocumenten dienen toegevoegd te worden. Bovendien blijkt uit het artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 dat het voldoende is om een afschrift van een nationaal paspoort of van een identiteitskaart toe te voegen aan de

aanvraag. In de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 wordt er gepreciseerd dat "Indien de vreemdeling de aanvraag heeft ingediend bij aangetekend schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken en deze aanvraag de bij artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 vermelde documenten en inlichtingen bevat (7), zal de Dienst Vreemdelingenzaken aan de gemeente vragen om een controle van de feitelijke verblijfplaats te laten uitvoeren, en om in voorkomend geval een attest van immatriculatie af te leveren.

Bij de controle van de feitelijke verblijfplaats zal gevraagd worden om de originele identiteitsdocumenten te vertonen, waarvan in voorkomend geval kopieën werden gevoegd bij de aanvraag. Indien de vreemdeling de originele identiteitsdocumenten niet kan vertonen, wordt de woonstcontrole geacht negatief te zijn. Het woonstcontrole-verslag dient dan te vermelden dat de originele identiteitsstukken niet vertoond werden."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een kopie van haar Afghaanse identiteitskaart gevoegd heeft aan haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 juni 2008. Dit wordt niet betwist door de verwerende partij. In de bestreden beslissing wordt er echter gesteld dat de verzoekende partij weliswaar een kopie van een identiteitsdocument bijbrengt, maar dat zij niet de originele versie bezit van de vorgelegde 'taskara'. De verwerende partij baseert zich hiervoor op paragraaf 2.1.7. van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 mei 2008 met nummer 11.022.

Paragraaf 2.1.7. van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 8 mei 2008 met nummer 11.022. luidt als volgt:

"De Raad stelt tenslotte vast dat verzoeker, niettegenstaande dit een essentieel element is in iedere procedure, geen bewijs neerlegt omtrent zijn identiteit of nationaliteit en dienaangaande geen aannemelijke verklaring heeft. Verzoeker legt slechts een niet vertaalde kopie neer van zijn taskara. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze gemakkelijk te vervalsen zijn (R. v. St., X, nr. 142.624, 24 maart 2005; R. v. St., X, nr. 133.135, 25 juni 2004). (...)"

Hieruit kan niet afgeleid worden dat de verzoekende partij niet over een origineel identiteitsdocument beschikt. In deze paragraaf wordt enkel gesteld dat de verzoekende partij slechts een niet vertaalde kopie van haar taskara neerlegt en dat de Raad geen bewijswaarde hecht aan kopieën omdat deze gemakkelijk te vervalsen zijn. Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij – overeenkomstig punt D van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006- een woonstcontrole georganiseerd heeft om te controleren of de verzoekende partij in het bezit is van de originele documenten. Noch werd aan de verzoekende partij gevraagd of zij in het bezit is van een origineel identiteitsdocument.

Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet is geschonden, daar artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 toelaat dat een kopie van een identiteitsdocument aan de aanvraag wordt toegevoegd en de verwerende partij op kennelijke onredelijke wijze stelt dat de verzoekende partij geen identiteitsdocument kan voorleggen.

Het eerste middel is in die mate gegrond.

3.3. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van "de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 7 van het K.B. van 17.5.2007, van artikelen 2 (e en k) en 15 van de Richtlijn 2004/83/CE van 29.4.2004, van artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet en van artikelen 3 en 13 van het EVRM."

3.3.1. In het eerste onderdeel van het tweede middel stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde van de Minister de aanvraag onontvankelijk kan verklaren "indien de in

paragraaf 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven." De verzoekende partij stelt dat ze de vier in artikel 7, §1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 voorziene documenten aan haar aanvraag gevoegd heeft en dat de aanvraag per aangetekend schrijven aan tegenpartij verzonden werd. De verzoekende partij concludeert dat ze aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan heeft en dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toegevoegd heeft.

3.3.2. De verwerende partij stelt dat zij niet nader ingegaan is op de door haar ingeroepen geschonden rechtsregels, namelijk de artikelen 9 ter en 62 van de Vreemdelingenwet en het artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

3.3.3. In zoverre de verzoekende partij stelt dat het middel met betrekking tot artikel 9 ter en 62 van de Vreemdelingenwet en tot artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 onontvankelijk is, wijst de Raad de verwerende partij erop dat de verzoekende partij een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel, namelijk van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, geeft en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden, namelijk doordat de verzoekende partij uiteenzet op welke wijze ze aan dit artikel voldaan heeft. Bijgevolg is er sprake van een middel in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet en dient de exceptie te worden verworpen.

3.3.4. Artikel 7 van het koninklijk besluit luidt als volgt:

"Artikel 7.

§ 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§ 2. Onverminderd artikel 9ter, § 3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in § 1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven.

In het tegenovergestelde geval geeft de gemachtigde van de minister de instructie aan de gemeente om de betrokkene in te schrijven in het vreemdelingenregister, en hem in het bezit te stellen van een attest van immatriculatie model A. Dit attest wordt ingehouden indien de betrokkene zonder geldige reden geen gevolg geeft aan een uitnodiging van de behandelende ambtenaar-geneesheer of deskundige."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een afschrift van haar identiteitskaart neergelegd heeft (zie ook punt 2.2.3.), een medisch getuigschrift aangaande haar ziekte en haar verblijfsplaats in België. Uit de aanvraag van 12 juni 2008 blijkt dat de verzoekende partij Afghanistan als land van herkomst beschouwd. Dit blijkt onder meer uit het feit dat ze de Afghaanse nationaliteit opgeeft, een kopie van een Afghaanse identiteitskaart neerlegt en verwijst naar de toestand in Afghanistan. Bijgevolg werd er voldaan aan de wettelijke vereisten. De verwerende partij is gerechtigd bijkomende vragen te stellen omtrent het land van gewoonlijk verblijf of land van herkomst. Van de verzoekende partij kan niet redelijkerwijze verwacht worden dat zij in haar aanvraag spontaan bijkomende inlichtingen omtrent de plaats van gewoonlijk verblijf geeft, indien zij de nodige documenten en inlichtingen betreffende het land van herkomst opgeeft. De verzoekende partij voert

terecht de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 aan, nu uit artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat te verschaffen nuttige inlichtingen betreffende de ziekte dienen te worden onderzocht in "zijn land van herkomst of het land van waar hij gewoonlijk verblijft". Artikel 9 ter voorziet niet dat beide landen moeten onderzocht worden, derwijze dat niet van de verzoekende partij kan verwacht worden dat zij spontaan, zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken om inlichtingen vraagt de nodige documenten bezorgt betreft het land van gewoontelijke verblijf. In die mate is dit middel gegrond.

3.4. Aangezien aangevoerde onderdelen van een middel tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

3.5. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 september 2008, behoudens de verwijzing naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2008 in de bestreden beslissing van 30 september 2008.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp, behoudens het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2008 in de bestreden beslissing van 30 september 2008.

Artikel 3.

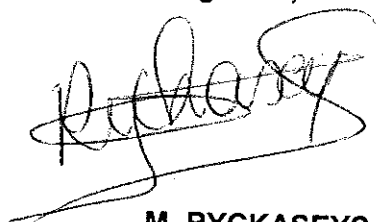
Het beroep wordt voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN, wnd. kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

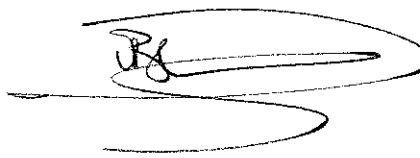
mevr. M. RYCKASEYS, toegevoegd griffier.

De griffier,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'M. Ryckaseys', written in a cursive style.

M. RYCKASEYS.

De voorzitter,

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'M. Beelen', written in a cursive style.

M. BEELEN.